

SZERKESZTŐK-OLVASÓK

JAGAMAS JÁNOS főiskolai tanár (Kolozsvár). — A *Korunk* 1973-as évkönyvében megjelent *Népzeneünk kutatásának története* című írásomban — a kötet 209. lapján — a valóságnak meg nem felelő adattal találkozok az olvasó, amely saját hibámon kívül került a szövegbe. Ezt a hibás adatot a szakirodalomból vettem át. A tévedésre Domokos Pál Péternek hozzám intézett levele hívta fel a figyelmemet. A szakirodalomból származó hibás adat így szól: „a moldvai csángók népzenejének felkutatására két Kodály-tanítvány, Veress Sándor és Balla Péter, majd példájuk nyomán Domokos Pál Péter egykori csíkszeredai zenetanár vállalkozott.“ A tévedést Domokos Pál Péter sorai tisztázták: ez az állítás — írja — „nem felel meg a valóságnak, mert éppen fordítva, én végeztem el a legelső magyar népzene gyűjtést Moldvában 1929-ben és utánam, nyomaimon és nevemben járt előbb Veress Sándor, majd Balla Péter.“ Kötelességemnek tartom erről megfelelően tájékoztatni az érdeklődőket, hiszen egyáltalán nem mindegy, hogy ezen az igen fontos területen (a moldvai népdalgyűjtésben) ki volt az úttörő. Annál is inkább, mert közülük a legjelentősebb a Domokos Pál Péter munkássága. Sajnálom, hogy a valós tényállásról nem korábban — írásom megjelenése előtt — értesültem. Ugyanakkor viszont örvendek is, mert a *350 romániai népdal* című, megjelenés előtt álló gyűjtésményes kötet bevezetőjéből (amelynek rövidített változata jelent meg a *Korunk* évkönyvében) még idejében kiküszöbölhetem a tévedést. A hibaigazító sorokért hálás köszönet Domokos Pál Péternek.

MAKAY BOTOND lelkész (Nagylak). — Értékesnek és hasznosnak tartom Balogh Edgár *A Szilveszter-kaland* című tanulmányát a *Korunk* 1973. 1. számában, melylyel a szerző Petőfi politikai jellemrajzát igyekezett kiegészíteni. Ez — véleményem szerint — sikerült is. A tanulmányban azonban találtam egy tárgyi tévedést és egy pontatlanul idézett verssort. A tárgyi tévedés a 24. oldalon, a 13–14. sorokban található, ahol ezt olvassuk: „Amikor nyomora és magánya tette sarkallja, s *lelővi* a királyt, megint csak sajnálja népét“ (kiemelés tőlem). A tévedés az, hogy Szilveszter nem *lelővi* le a királyt, bár ez a szándéka, hanem csak *rálő*, azaz nem őli meg, csak akarja ezt, de nem sikerül. (Az Értelmező Szótár világosan megkülönbözteti a két kifejezést.) A pontatlanul idézett verssor ugyancsak a 24. oldalon, a 17. sorban található, s így szól: „És *hirdeték* az ígét“ (kiemelés tőlem), *hirdették* helyett. Az idézetet egy régi és egy új kiadásban is ellenőriztem. A két kifejezés között nemcsak nyelvtani, hanem stilisztikai szempontból is különbséget érzek; Petőfi a régies múlt idejű formát csak indokolt esetben használta.

PÁSZKA ROZÁLIA egyetemi hallgató (Kolozsvár). — Figyelemreméltó tanulmányt olvashattunk folyóiratuk 1973. 1. számában Kisgyörgy Zoltán geológus tollából az erdővidéki ősnövénykutatásokról. Ez a tanulmány nemcsak azért figyelemreméltó, mert helyi tárgyú, de országos jelentőségű tudományos kutatásokról számol be, amelyek a barót—köpecsi szénmedence keletkezésének körülményeit, a vidék ősföldrajzi adottságait hivatottak tisztázni, hanem azért is, mert Kisgyörgy Zoltán személyének példája határozottan lelkesítő számunkra, akik rövidesen szintén gyakorló geológusok, esetleg földrajztanárok leszünk, és az a „perspektíva“ állhat előttünk, hogy elszakadunk a tudományos kutatásnak itt, az egyetemen megismert alkotó légkörétől. Kisgyörgy Zoltán példája azt mutatja, hogy mennyire a körülményektől függ, mint inkább tőlünk, hogy tényleg elszakadunk-e vagy sem — hiszen az ő konkrét körülményei ugyancsak nem tálcán kínálták a tudományos kutatómunkában való részvétel lehetőségét, hanem ezt ő teremtettem meg, sőt talán mondhatjuk, hogy ő vívta ki magának. Persze, ez a vonatkozás az említett tanulmányban nincs részletesen kifejtve, ami nyilván a szerző színtekötelező szerénységének tulajdonítható, de mi, akik a problémához helyzetünknel.

fogva közelebb állunk, felfigyeltünk rá. Jó volna, ha a folyóiratuk *Tudományos Műhely* rovatában megjelenő tanulmányok ezután is sok ilyen és ehhez hasonló tanulsággal szolgálnának mindazok számára, akik a tanulmányok tudományos információtartalmát esetleg nem tudják hasznosítani, mert nem képzettek az illető tudományágban.

UGRON GÁBOR nyugdíjas (Sepsiszentgyörgy). — Sokszor foglalkoztatott a gondolat, hogy a *Korunk* miért nem ad ki évkönyvet, mint annyi más lap és folyóirat. Mikor aztán a Kovászna megyei „Tükör“ egyik tavalyi számában olvastam, hogy néhány nap múlva megjelenik 1973-as első évkönyvetek, és most, amikor még mindig változatlan érdeklődéssel lapozgatom ezt a kiadványt, jóleső érzés régi ismerősök nevét, írását, fényképét látnom benne. Jóleső, hiszen valóban jelentős — másutt megjelent tudományos közleményekben is mérhető — és nem egy esetben évtizedes alkotómunkáról tudósít évkönyvetek. Még élénken emlékszem előadásaitokra az egykori Munkás Szabadegyetem összejövetelein, a sepsiszentgyörgyi múzeum dísztermében, Balogh Edgár, Gáll Ernő, az itthoni Székely Zoltán és mások egykor itt elhangzott szavaira, s jóllehet azóta szinte negyed évszázad telt el, örömmel állapítom meg, hogy szellemi frisseségeitek semmit sem hagytok alább, és hogy ígéretes fiatalabb nemzedék zárkózott fel mögöttek. Engedjétek meg, hogy ezúton, ha kissé megkésve is, további jó egészséget kívánjak munkátokhoz, igaz elvtársi üdvözlettel.

HELYREIGAZÍTÁS. — Lapunk áprilisi számának 642. lapján alulról a 4—6. sor helyesen így olvasandó: „Nem is azért, mert George Sand vagy Szendrey Júlia nadrágbán is asszonyok voltak és műzsák, többé-kevésbé írók is...“

